

En sød smag for Gud

Nøglevers: "Du skal vaske de indre organer og benene med vand, og præsten skal brænde det hele på alteret. Det er et brændoffer, et madoffer, en duft, der behager Herren."

Tredje Mosebog 1:9

Udvalgte skrifter:

Tredje Mosebog 1:1-17

Den symbolik, som lugtesansen viser, bruges i Skriften til at formidle tanken om offer og hengivenhed. I Efeserbrevet 5,2 siger apostlen: "Vandr på kærlighedens vej, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som et velduftende offer til Gud." Med dette sprog fører Paulus vores tanker tilbage til gudstjenesterne i Israels tabernakel, hvor der i forbindelse med ceremonierne blev brændt røgelse på guldalteret i det hellige rum, hvis duft trængte ind i det allerhelligste bag det andet forhæng. Instruktionerne for denne handling sagde, at der skulle være "Så røgelse skal brænde regelmæssigt foran Herren i de kommende generationer." Anden Mosebog 30:1-8

Direktiverne for tabernaklets gudstjenester var meget præcise. På Israels forsoningsdag tog ypperstepræsten Aron blodet fra syndofferet med ind i det allerhelligste for at stænke det på nådestolen. Men inden da var det nødvendigt, at der først blev brændt røgelse på det gyldne alter, så røgen og duften kunne trænge ind i det allerhelligste, inden Aron gik under forhenget. Hvis dette ikke blev gjort, ville han dø, når han trådte ind i det allerhelligste. (Tredje Mosebog 16:11-14). Røgen og lugten fra den brændende røgelse var bevis på, at offerarbejdet var blevet udført korrekt og var acceptabelt for Gud.

Dyreofre, der blev brændt på messingalteret, blev også betragtet som en "liflig duft for Herren", som det fremgår af vores nøglevers og dets kontekst. (Tredje Mosebog 1:5-9). Kød- eller kornofre, som blev brændt på alteret efter Herrens anvisninger, blev på samme måde betragtet som en "liflig duft". Anden Mosebog 2:1-9

De foregående ceremonier i Israel, som blev betragtet som en "sød smag", pegede alle på forskellige måder på Jesu tjeneste, lydighed og offer, som steg op til Gud som et "velduftende offer".

(Efeserne 5:2). Mesterens indviede tilhængere inviteres også til at ofre og blive døbt til Jesu død. (Romerne 12,1; 6,3-4). Den kristnes offerarbejde er især rettet mod de andre medlemmer af "Kristi legeme". 1. Korintherbrev 12:12-14, 27

I Filipperbrevet 4,18 henviser apostlen Paulus til det bevis på offer, som kirken i Filippi viste ved at sende ham en gave, mens han sad i fængsel i Rom, og kalder det "et velduftende offer, et velbehageligt offer, som er Gud til behag". Her har vi Paulus' egen autoritet til at anvende erfaringerne fra Israels tabernakel på kirken. Det viser desuden, at Gud tester oprigtigheden af vores dedikation til ham ved den helhjertethed, hvormed vi ofrer og tjener hinanden.

Lugtesansens symbolik skal hjælpe os med at skelne mellem ægte hengivenhed over for Gud og ren læbetjeneste. Hvis vi ikke kan spore nogen "lugt" af offer, kan vi godt undre os over, hvor dybt sandheden har grebet fat i vores åndelige liv. Vores syn på sandheden bør afsløre privilegiet ved at ofre og tjene på andres vegne, og vores hjertes hengivenhed over for Herren bør gøre os hurtige til at give vores liv, så andre kan blive velsignet. Således vil den søde duft

af vores hengivenhed være stærk. Johannes 15:13;
1 Johannes 4:7-11